

Spørgsmaal, fsee til Brugere, deres Børn eller Svigerbørn, men Reglerne i § 14 i Loven af 8de April 1851 og i § 13 i Loven af 24de April 1860 ere affattede saaledes, at de give Regler for alle de Afhændelser, der fsee ifølge de nævnte Love, altsaa ikke blot til Brugere, deres Børn eller Svigerbørn, men ogsaa til Andre. Havde Meningen været at give forskjellige Regler for disse Tilfælde, havde det været naturligt, at man havde gjort opmærksom paa, at der var afvigende Bestemmelser, navnlig da man i Paragraphen kommer ind paa at nævne een Afvigelse. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at Reglerne i § 14 af Loven af 8de April 1851 og i § 13 af Loven af 24de April 1860 ende saaledes: „dog at der for Skjødernes Thinglæsning kun bliver at erlægge det for Thinglæsning af Fæstebreve bestemte Retsgebyr“. Naar man læser denne Slutning, kan det ikke være tvivlsomt, at der her tilsigtes at give en Undtagelse fra den almindelige Lovbestemmelse om, at Bekostningerne skulle udredes af Fæstere eller Brugere, en Undtagelse i Retning af Faveur for nedkommende Fæstere eller Brugere. Men vil man sammenholde Bestemmelserne i oftnævnte Paragrapher med Bestemmelserne herom i Loven af 4de Juli 1850, vil man see, at denne giver en Regel, der er i endnu større Faveur af Fæsternes end den, der er givet i de nævnte Paragrapher. Nu vilde det dog være besynderligt, om disse Paragrapher skulde læses saaledes: Ved de i nærværende Lov omhandlede Overdragelser til Arvesætte af Gaarde eller Huse til Fæstere eller Leiere skulle de samme Begunstigelses, som indeholdes i Loven af 4de Juli 1850, komme til Anvendelse, dog at der for Skjødernes Thinglæsning erlægges noget Mere end der bestemt. Dette vilde være en mindre heldig Maade at skrive Love paa. Naar jeg har udtalt dette, er det ikke min Mening dermed at ville have udtalt nogen bestemt juridisk Afgjørelse, saa meget mindre som det er bebudet, at dette Spørgsmaal vil komme for Domstolene, og jeg naturligvis ikke paa nogen Maade vil foregribe Domstolenes Afgjørelse. Jeg har kun udtalt dette, fordi der fra den høitærede forrige Justitsministers Side er bleven gjort gjældende, at den mobsatte Anskuelse skulde være den eneste rigtige, og jeg har saa meget

mere fundet mig foranlediget til at gjøre opmærksom herpaa, fordi jeg kan tænke mig, at der kan være Tvivl, om ikke, navnlig efterat Højesteretsdommen af 1859 har fortolket § 14 af Loven af 8de April 1851 paa een Maade, § 13 af Loven af 24de April 1860, der, som sagt, er ganske ordlydende med § 14, retlig maatte være at fortolke paa lignende Maade. Naar man altsaa vel bør gaae ud fra, at Spørgsmaalet i alt Fald er tvivlsomt, kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at det vilde være hensigtsmæssigt, nu da man er bleven gjort opmærksom derpaa, og da Sagen engang er bleven bragt ind for den lovgivende Magt, da at give en Bestemmelse, der kunde fjerne al Tvivl. Om man vil give en Regel, der skulde gaae ud paa her at tilstaae disse Begunstigelser, forsaavidt de maatte findes ikke allerede at være tilstede, antager jeg nærmest maa komme til at heroe paa, hvorvidt man mener at burde gjøre de finansielle Offre, som der eventuelt kan blive Spørgsmaal om. Disse Offre ere jo, som det er blevet tilstrækkelig antydet, for det Første en mindre Afgift for Stempelpapiret til Skjøderne, for det Andet Eftergivelse af Halvprocentafgiften og for det Tredie Eftergivelse af Thinglæsningsgebyrerne, hvilket Sidste dog er en temmelig stor Bagatel, idet der nemlig staaer med rene Ord, at der kun skal erlægges et vist bestemt Retsgebyr, som ikke er nogen stor Gjenstand, og der bliver altsaa kun tilbage som det Væsentlige den modererede Stempelpapirafgift og Eftergivelse af Halvprocentafgiften. Naar man nu vil hvinge Offre fra Statskassens Side med Hensyn til Indtægter, som ellers vilde tilflyde samme, saa antager jeg, at man vil føle sig tilskyndet dertil af Hensyn til de Fæstere, som skulle erhverve Eiendom, og ikke saa meget af Hensyn til Staten, som skal sælge ifølge Loven af 8de April 1851, eller af Hensyn til de offentlige Stiftelser, der skulle sælge ifølge Lov af 24de April 1860. Det er imidlertid tydeligt, at hvis den Mening er rigtig, som er bleven forfægtet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casfe), at de Stiftelser, som særlig ere nævnte i Loven, maae betale Stempelpapiret til Skjøderne, saa er der ingen Grund til af Hensyn til Fæsternes